

בקרדום של מוצאי החג של תקופה. של תקופת משרי אצל משכה תקופת תמוז עד כאן לא ול"ת והיא אי אפשר שממשון עד כאן כדלמרי פזק קמא דסנהדרין (דף ג'.) דבעינן מקל"ת החג בתקופה מדשה ו"ל דלמרי התם דעל תקופה נלדה אין מעצמין: **לפני הורע ובשעת הורע.** תימנה דל זה הוא פרק א' דל"ן הפסק בין לפי הורע לשעת הורע ו"ל דבשעת הורע הוא סוף הורע כשנכר זרעו כל מה שהיה להם ונחמק להם שלא היה להם כל הורע: **לשותפין.** פירש ר"מ ור"ת כי המקבל (ב"מ דף ק"ה.) הני צי תרי דעוד עסקא צדיה הדדי [ורווח] ו"ל חד לחבריה תא ונפלוג ואמר ליה איךך נרויח טפי דינא הוא דמעכב והשתא עד זה הזמן יכולין לעכב ואו ימכרו וימלוכו וכן לכל דבר שי זמן: **אי הכי היינו דבתיב ותך השמש.** אהאי קרא קאמר שלא נא לסקר כנח גזרות סערתה שהיתה עושה תלמים ציס אלא להעדי שהשתיקה שאר כל הרווחות ונתחמס העולם ומכל מקום אמת הוא שהיא רוח חזק מאלד כדכתיב (שמות יד) צרות קדים עוה כל הילנה וצרוח קדים תשצר אנויח מרשש (התלים שמו) ולפעמים שולחה הקצצה לעולם פירש דקוטערס דרז נחמן צר יתחק תמניה דבי נשאה הוה כדלמר כהעור והרוטוב (מולין קמ"ה.) ולפירושו רז נחמן סתם שבגמ' * הוא רז נחמן צר יתחק דהעור והרוטוב משמע דקתם רז נחמן הוא תמניה דבי ריש גלותא ואין נראה דצפוק מי שהולאוהו (ערוצין דף מג.) אמרי' (בקרדושין דף ט"ט.) תניא המפריש צדיה להיות מפורש עליה תרומה ומעשר כל ג' ימים דאי מכאן ואילך ספק דשמשע שלב לטעור און חוששין רבנן הוא דפליגי על ר' אלעזר: ר' יהודה אומר בג' ימים צריך לבדוק את היין (אבל) [ואם] הניחו להיות מפורש עליו חיישין שפא החמץ ואין חורמין מחמתו על יין מפניו (א) (שאנן מינו) ואם תרם אין חורמוהו תרומה: ברוח קדים המשבבת במוצאי חג הסוכות ובהוצאת סמדר כשיפול הפרח והענבים נראים מסודרים באשכול יקראו סמדר. ובעת כניסת מים לבוסר אחר שגדלו הענבים ונעשו כפול הלבן נקראים בוסר וכשנכנס בתוכן לחלוותי שאם תעצום חוציא מהם משקה נקרא כניסת מים לבוסר ובהלו פורקים רגיל להיות מתקלקל היין חסורפו להחמיץ: ונא בקדים של מוצאי החג של תקופה אם כבר נכנסה משרי. אבל אם משכה תקופת תמוז עד מוצאי החג אין זמן היין להתקלקל עד שתכנס תקופת משרי:

תוספות ר"ד

סמכין אחזק: איך אלעזר בן פדת חילקין עליו חבירו על רבי אלעזר בן שמעון דתנן מקוה שגמיר ומצא חסר כל טהרות שנעשו על בניו לטעור בין ברשות היחיד בין ברשות הרבים טמאות פי מקוה שגמיר בא' בניסן והיה שלם ועומד בחוקת שלם ולאחר זמן בא' באייר נמדד ומצא חסר כל תרומות וטהרות שנחשבו ככלים ואנשים ששבלו מטומאתן באותו מקוה מא' בניסן שהיה שלם ועד א' באייר ומצא חסר חג טמאות חדישין שפא באחד בניסן לאחר בדיקתו חסר מיד ואע"ג דהוא ברשות הרבים דקיימא לן ספק טומאה (ברדה: טהור) היינו דאיכא לימיר לא נגע אבל זה שורא טמא דרבי ואחיה בא' לטהור בטבילת ספק אל טהורו ספק אלמא מפת בדיקה הראשונה אע חוששין דלא מעת לעת לבד כמו שאמר ר' אלעזר ומאי דאמרי' (בפסחים) (בקרדושין דף ט"ט.) תניא המפריש צדיה להיות מפורש עליה תרומה ומעשר כל ג' ימים דאי מכאן ואילך ספק דשמשע שלב לטעור און חוששין רבנן הוא דפליגי על ר' אלעזר: ר' יהודה אומר בג' ימים צריך לבדוק את היין (אבל) [ואם] הניחו להיות מפורש עליו חיישין שפא החמץ ואין חורמין מחמתו על יין מפניו (א) (שאנן מינו) ואם תרם אין חורמוהו תרומה: ברוח קדים המשבבת במוצאי חג הסוכות ובהוצאת סמדר כשיפול הפרח והענבים נראים מסודרים באשכול יקראו סמדר. ובעת כניסת מים לבוסר אחר שגדלו הענבים ונעשו כפול הלבן נקראים בוסר וכשנכנס בתוכן לחלוותי שאם תעצום חוציא מהם משקה נקרא כניסת מים לבוסר ובהלו פורקים רגיל להיות מתקלקל היין חסורפו להחמיץ: ונא בקדים של מוצאי החג של תקופה אם כבר נכנסה משרי. אבל אם משכה תקופת תמוז עד מוצאי החג אין זמן היין להתקלקל עד שתכנס תקופת משרי:

עין מות' ניה דף ג' ע"ג ד"ה היה נודק ולף לנענן דס"ל דין וזמנן מין אחד הוא מ"ה כולן אין מיממוהו תמוה ע"ס:

של הנחה. הרי זה מושש למפרע כל הימים עד מעת לעת של הנחה ראשונה. יום אחד שלם מחזיקין לכו צחוקת קיימין צידוע ומשע הוד לאן ספק וחזור ויתרוס: **מושש מעת לעת.** משמע יום אחד הוא דקאי כמשעא היינו כ"מ"ד מעת לעת של צדיקה: **אלא למ"ד.** כולו יומי קאי כמשעא דר מיומא קמא חושש למפרע עד מעת לעת מיצעי ליה: ר"א בן פדת דגמירא ור"א בן שמעון דמיתנין וצרימא: **חלוקין.** ואמרי דלעולם חיישינן הואיל ונמצאו אצדוין וכל פירות שתקנו ע"י אותן פירות צריך לחזור ולהפריש: **מקוה.** שהיה צחוקת שלם ונמדד לאחר זמן ונמצא חסר: **כל טהרות שנעשו על גביו.** כל תרומות וטהרות שנשמשו בהן בכלים ואנשים שצבולו טומאתן צחותו מקוה מעולם: **בין שהמקוה צרשום הימיר.** דק"ל ספק טומאה צרשות הימיר לחזור ולהפריש: **בין צרש"ר.** דק"ל ספקו טהור הכא טמא. דכי אמרינן ספק טומאה צרש"ר טהור היינו ספק נגע ספק לא נגע דאיכא למימר לא נגע אצל זה שהיה טמא ודאי ואתה צא לטהור צטבילת ספק אל טהורו ומספק: **פשיטא דחלוקין.** מהא פתמי' ור"א בן פדת מאי אשמעינן הא ממני' בדיחא תנן טמאות: **של תקופה.** אס כבר נכנסה תקופת משרי אצל אס משכה תקופת תמוז עד כאן לא: **לשותפין.** שאין הא' יכול למכור אצל מדעת חבירו חוץ לפקדים הללו אלא צפוקים הללו אין צריך לימיר ואס ממך ומתיקך השער לאחר זמן אין עליו כלום: **פירקיה.** זמנו למכור: **בשעה שמשכנה עושה תלמים ציס.** ככלם של מעינת הממרישה דהיינו חרישית דשון חרישה לפי שחוקה היא: היינו דכפיו. צממיה: **ותך השמש.** הכתוב צא להעד שנתחמס העולם ואתה אומר שסיפר הכתוב צנח גזרות סערומה ולכן שינה בלשונו: **משפסא כל הרווחות מפניה.** כשהיא מושבת בשעת החום היא חמה מאוד ומצטלת כינת כל הרווחות ולכן שינה הכתוב לקרותה מרשיט: **כשמשקי' ארץ מדרוס.** כשצנית רוח דרומית שוקט ומי הוא המסקיטה רוח מזרחית משתיקתה שצשעה שמשבת רוח מזרחית משתקת כל הרווחות: **פלגא.** צעל מריצה שהיתה לו מריצה עס מר עוקבא שהיה אצ צ"ד כדלמרי' צפ"ק (דף ג'.) צני צ"ד העומדים עליו וצדי ומסרס למלכות והוא היה גניצא כדמפרש החס: **רוח לפונית.** נוחה היא לא חמה ולא זוננת וממתקת את שאר הרווחות: **בן נץ.** מלאך העשוי כנץ: **העמידה.** צכנפיו: **יאצר.** לשון אצרתו: **וגדיל כנף.** גוהרקא. עגלה עשירה כשדיה ומנהיגים זה שריס: **סרבלא דכרסי.** צכע חללת דומה לכרסי: **אנא לא לריכנא לכו.** דרז נחמן (א) חמניה דנשיאה הוה כהעור והרוטוב (מולין דף קמ"ה.): **גלייה.** רז נחמן צר יתחק לדרעיה שהיתה רוח מזרחית מושבת והואס לו: **שדא נשיב.** השדיה מושבת: **שכנפ זרע.** מוך שלשה ימים: **מקורה של אשה.** עובר צממיה: **עדי סורא.** הוא דודנן הזה צכני סורא הוא דלייקי קרלי: שופתא

מעת לעת של הנחה תנן אם אברו הרי זה חושש מעת לעת בשלמא למ"ד מעת לעת של בדיקה שפיר אלא למ"ד מעת לעת של הנחה האי מעת לעת עד מעת לעת מיבעי ליה קשיא: דברי ר' אלעזר: **אמר ר' אלעזר** "חלוקין עליו חבירו על רבי אלעזר דתנן ב"במקוה שנמדד ונמצא חסר כל טהרות שנעשו על גביו למפרע בין ברשות היחיד בין ברה"ר טמאות פשיטא דחלוקין מהו דתימא מאי למפרע מעת לעת קמ"ל: **רבי יהודה אומר בג' פריקים כו': תנא בקידום של מוצאי החג של תקופה תנא ר' יהודה אומר בג' פריקים מוכרין את הבריא לפני הורע ובשעת הורע ובפרום הפסח ובפרום פריקים מוכרין את היין בפרום הפסח ובפרום עצרת ובפרום החג ושמן מעצרת ואילך למאי הלכתא אמר רבא ואיתימא רב פפא לשותפין מכאן ואילך מאי אמר רבא כל יומא פירקיה הוא ויהי כזרוח השמש וימין אלהים רוח קדים חרישית מאי חרישית אמר רבי יהודה בשעה שמשבבת עושה תלמים בים א"ל רבה אי הכי היינו דבתיב ויתך השמש על ראש יונה ויתעלף אלא אמר רבה בשעה שמשבבת משתקת כל הרווחות מפניה והיינו דבתיב אשר בגרדך חמוס בהשקט ארץ מדרום (א"ר תחליפא בר רב חסדא א"ר חסדא אימתי בגרדך חמוס בשעה שהשקט ארץ מדרום שבשעה שמשבבת משתקת כל הרווחות מפניה רב הונא ורב חסדא" הווי יתבי חליף ואיזיל גניבא עלייהו אמר חד לחבריה ניקום מקמיה ד'דרב אוריין הוא א"ל אידך מקמי פלגאה ניקום אדרכי אתא איהו לגבייהו אמר להו במאי עסקיתו אמרו ליה ברוחות אמר להו הכי אמר רב חנן בר רבא אמר רב ד' רוחות מושבות בכל יום ורוח צפונית מושבת עם כולן שאלמלא כן אין העולם מתקיים אפילו שעה אחת ורוח דרומית קשה מכולן ואלמלא בן נץ מעמידה מחרבת כל העולם כולו מפניה שנאמר **המבינתך יאבר נץ יפרש כנפיו לחימו רבא ורב נחמן בר יצחק הווי יתבי הוה חליף ואיזיל רב נחמן בר יעקב דיתבי בגוהרקא דדהבא ופריס עליה סרבלא דכרתו רבא אול לגביה רב נחמן בר יצחק לא אול לגביה אמר דלמא מאינשי דבי ריש גלותא נינהו רבא צריך להו אנא לא צריכנא להו כדחזא דרב נחמן בר יעקב הוה איזיל לגביה גלי לדרעיה אמר שדיא נשיב אמר רבא הכי אמר רב אשה מפלת בו ושמואל אמר אפי' מרגלית שבים מרקבת בו ר' יוחנן אמר אפי' שכבת זרע שבמעי אשה מסרחת בו אמר רב נחמן [בר יצחק] ושלשתן מקרא אחד דרשו יכי הוא בין אחים יפריא יבוא קדים רוח ה' ממדבר עולה ויבוש מקורו וגו' יבוש מקורו זו מקורה של אשה ויחרב מעיינו זה שכבת זרע שבמעי אשה הוא ישסה אוצר כל כלי חמדה זו מרגלית שבים אמר רבא יעדי סוראה הוא דדייקי קראי מאי כי הוא בין אחים יפריא אמר רבא אפילו שופתא****

א) קדושין ע"ג. נדה ב: [מקואות פ"ב מ"ב, ב] פי"ו ימים לפני הרגל קרוי פרום. (א) קמ"ד. (ד) [פי"ו] בן מורה כ"כ רש"י לקמן (א.ב.א.) (ב) כ"ה. (ג) [ג"ל] רב אחא בר יעקב ערוך ערך נהקין. (ד) ג"ל רב אחא בר יעקב אמר מ"ד. (ה) [פי"ו] רש"י לקמן ד"ה עדי אלו עדי עדא אמרי. (ו) [פסוה] כה"ל. (ז) [דברים] ל"ב. (ח) [וכרסו] (א.ב.א.) (ט) [וע"ע] מוס' ערושין יח: ד"ה מתקוף עור שם: מ"ב. ד"ה ימיב וצ"ב מו: ד"ה שגל.

תורה אור השלם

1. והי' בורה השמש וימן אליהם רוח קדים חרישית ותך השמש מ"ד, ראש יונה ויתעלף וישאל את נפשו למה ויאמר טוב מותי מתי: ינה ד ח
2. אשר בגרדך חמוס בהשקט ארץ מדרום: איב לו ז
3. המבינתך יאבר נץ יפרש כנפיו לחימו: איב לו ז
4. כי הוא בן אחים יפריא יבוא קדים רוח י' ממדבר עולה ויחרב מקורו ויחרב מעיינו הוא יתשה אוצר כל כלי חמדה: הושע יג טל

גלין הש"ס

תוס' ר"ה אנה רבי הוא ר"י בר יצחק וכן מובאל כרש"י מגילה דף ס"ג ע"ג ד"ה ר"י: בא"ד וכו' תניא היינו ר"י. ערושין י" ע"א:

הגהות הב"ח

(א) נ"ב ואמר רב מתלפס: (ב) רש"י ד"ה אלא וכו' דרז נחמן בר יצחק חמניה:

מוסף רש"י

כל טהרות שנעשו על גביו. טהרות שנשמשו בכלים שצבולו בו (נדה ב' ובע"ז קדושין ע"ג.) בין ברשות היחיד. ספק טומאה טמא ג', בין ברה"ר. ספק טומאה טהור ג' (דקדושין ע"ג) בין דקיימא לן ספק טומאה צה"ר ספקו טהור, הכא טמא, ולאו ספק הוא אלא ידלי (נדה ב' ובע"ז קדושין ע"ג.) דבר אוריין הוא. בן מורה (לקמן ע"ג.) פלגאה. מולק על החמסים. שהם מעצמו למר עוקבא שהיה אצ צ"ד כדלמרי' (דקדושין ע"ג.)